

[Forsvarsministeren.]

medlemsstaterne til at gå ind for tanken om at skabe kollektivt afbalancerede styrker, når de enkelte lande skulle udbygge deres forsvarsapparat. I september i fjor vedtog man da at oprette fællesstyrken for Vesteuropa, og ved et møde i Bruxelles i december nåede man mellem Atlantpagtlandene til enighed om de planer, der nu er til forhandling her i tinget.

Som bekendt blev det vesttyske problem også rejst ved det udenrigsministermøde, der blev holdt i fjor. I tilslutning til det, der allerede er sagt, vil jeg gerne nævne, at De Forenede Stater har stemt for det grundlag, som der i øjeblikket forhandles på, og at den tyske forbundsregering selv må afgøre, hvorvidt den vil forhandle på det grundlag, der i øjeblikket er skabt.

Det er klart, at der, som jeg nævnte ved første behandling, i de vesttyske overvejelser må indgå en nøgtern afvejning af, hvad Tysklands eget sikkerhedsproblem måtte tilsige den tyske forbundsregering at foretage sig nu eller i den nærmeste kommende tid. Spørgsmålet om Tysklands deltagelse i det vesteuropæiske forsvar og de betæneligheder, som er knyttet hertil, er et af de fremtrædende punkter i den radikale mindretalsbetænkning. Det svar, der er givet i flertallets udtalelser, skaber efter min mening en passende modvægt til de radikale betragtninger.

De udtalelser, der er fremsat i flertalsbetænkningen om dette spørgsmål, er præget af realisme. Såfremt et angreb skulle gå igennem Vesttyskland under den spændte atmosfære, hvori Vesteuropa befinder sig, tør det vel siges at være naturligt, om også tyskerne får adgang til at forsvare deres eget land.

Mindretallet henviser derefter til, at man herhjemme frygter for genoplivelsen af en ny tysk aggressionspolitik. Hvad det angår, kan jeg slutte mig til ordføreren for flertallet, det ærede medlem hr. Rasmus Hansens udtalelse om, at det udtrykkelig er sagt ved de noteudvekslinger, der har fundet sted i slutningen af forrige år mellem de tre store vesteuropæiske landes regeringer og Sovjetunionen, at man aldrig nogensinde vil være med til at forme en politik i Vesteuropa, der etablerer Vesttyskland som angrebsbase, og at man yderligere har føjet til, hvad jeg også nævnte ved første behandling, at den omstændighed, at man skaber et fælles forsvar, et forsvar sammensat af integrerede styrker indenfor Atlantpagtens ramme, er et af de midler, hvorved man sikrest kan hindre,

at den krig, man fra forskellige sider nærer frygt for, bliver til virkelighed.

I overensstemmelse med det, det ærede medlem hr. Kristen Amby fornylig sagde, vil jeg gerne i denne forbindelse pege på, at der i de senere år fra vesteuropæisk side og fra De Forenede Staters side, jævnsides med de drøftelser, der har fundet sted med den vesttyske forbundsregering, er udfoldet de allerstærkeste bestræbelser for at føre Vesttyskland ind i det internationale samarbejde. Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Kristen Amby nævnte, at Vesttyskland er deltager i OEEC, altså den europæiske organisation for økonomisk samarbejde, og også i den europæiske betalingsunion; Vesttyskland er deltager i Europarådets organisation, og Vesttysklands ansøgning om at blive optaget i FAO-organisationen, der er en organisation under De Forenede Nationer, er, som også det ærede medlem hr. Kristen Amby gjorde opmærksom på, ligeledes blevet imødekommet.

Det er faktisk hele denne udvikling og ændringen i Vesttysklands stilling overfor de vesteuropæiske lande og De Forenede Stater, der har ført til forhandlingerne om et tysk bidrag til Vesteuropas forsvar. Jeg synes som sagt, det er rigtigt at fremhæve og understrege også denne side af sagen, der jo ingenlunde er uden betydning ved vurderingen af de problemer, man står overfor, set fra et vesteuropæisk synspunkt.

Det radikale mindretal beklager sig i betænkningen over, at der ikke er skabt „fyldestgørende klarhed“ over konsekvenserne af den beslutning, man nu er ved at tiltræde. Jeg vil gerne spørge: Hvornår foreligger der egentlig i internationale anliggender fyldestgørende klarhed over konsekvenserne af beslutninger af denne karakter? Fyldestgørende klarhed er, såvidt mig bekendt, et spørgsmål om subjektiv fortolkning; hvad den ene finder fyldestgørende, kan den anden finde ufyldstgørende og omvendt. Jeg vil gerne prøve at tegne dette billede færdigt ved at stille den ærede radikale ordfører et par diskrete modspørgsmål: Forelå der fyldestgørende klarhed over konsekvenserne, da det radikale parti i længst forsvunden tid stod som talsmand for at indrette det danske forsvar på grundlag af en grænsevagt og et søpoliti? Forelå der fyldestgørende klarhed over konsekvenserne, da det radikale parti for et par år siden med piber og trommer opgav den isolerede neutralitetspolitik og anbefalede indgåelsen af en fællesforpligtende skandinavisk forsvarsaftale baseret